

Arrest

nr. 330 932 van 11 augustus 2025
in de zaken RvV X en X / IX

Inzake: X

Gekozen woonplaats: In de zaak met rolnummer X
ten kantore van advocaat T. MOSKOFIDIS
Eindgracht 1
3600 GENK

In de zaak met rolnummer X
ten kantore van advocaat T. MOSKOFIDIS
Eindgracht 1
3600 GENK

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN,

Gezien de beroepen die X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 21 maart 2025 en op 27 maart 2025 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 5 maart 2025 tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikkingen van 19 juni 2025 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 juli 2025.

Gehoord het verslag van voorzitter G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KALIN, loco advocaat T. MOSKOFIDIS.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaart een Afghaans staatsburger te zijn van Pashtou origine. U bent moslim. U bent afkomstig uit het dorp [B.] gelegen in het district [K.] van de provincie Nangarhar. Tijdens uw jeugd verbleef u meerdere jaren in Pakistan met uw familie. In 2016 keerde u samen met uw familie terug naar [B.].

Zo'n 2 à 2,5 jaar voor uw vertrek uit Afghanistan sloot uw oudere broer [A.] zich aan bij het Afghaans nationaal leger (ANA). Hij werkte in de gevangenis van [B.]. Na 1 jaar en 2 maanden dienst, kwam uw broer een eerste keer op verlof naar huis. Hij droeg daarbij zijn uniform en zo kwam iedereen te weten dat hij voor het ANA werkte. Kort hierna werd uw vader door de malik van jullie dorp, [m.K.J.], ingelicht dat de taliban eisten dat uw broer met zijn job zou stoppen. Uw broer weigerde echter gehoor te geven aan deze eis. Zo'n 8 à 9 maanden later had uw broer opnieuw verlof. Hij weigerde nog steeds om zijn job op te geven en maakte hierover ruzie met uw vader. Uw broer besloot zijn vrouw en kinderen onder te brengen bij zijn schoonfamilie in Jalalabad. Uw vader kreeg opnieuw bedreigingen van de taliban door via jullie malik. In het voorjaar van 2021 besloot uw broer om zijn gezin te gaan bezoeken ter gelegenheid van de geboorte van zijn derde kind. Hij reisde vanuit [B.] via de hoofdweg Kaboel-Jalalabad, maar werd onderweg gevat door leden van de taliban. Uw broer werd samen met andere personen die ook voor de overheid werkten gedood en langs de weg achtergelaten. Zijn lichaam werd overgebracht naar het ziekenhuis en daar werd op basis van een kopie van zijn taskera vastgesteld uit welk district de overledene afkomstig was. Via het districtshuis en de malik werd uw vader ingelicht dat er een lichaam was gevonden. Uw vader begaf zich naar het ziekenhuis, waar inderdaad bleek dat het om uw broer ging. Enkele dagen later werd uw broer begraven in uw dorp. Ongeveer 1,5 à 2 weken later ontving uw familie een dreigbrief van de taliban. Daarin werd geschreven dat ze uw broer hadden gedood en dat u naar de taliban moest worden gestuurd zo niet zou u ook worden vermoord. Uw ouders begonnen meteen uw vertrek te regelen. Zo'n 3 à 4 maanden voor de machtsvername door de taliban verliet u Afghanistan. U reisde via Pakistan, Iran en Turkije. In Turkije vernam u dat uw familie was moeten vluchten naar Pakistan omwille van verdere bedreigingen door de taliban. U reisde verder via verschillende Balkanlanden en Hongarije naar Oostenrijk, waar u op 26 december 2021 een verzoek om internationale bescherming indiende. U reisde door via Zwitserland en Frankrijk naar België. Op 16 januari 2022 kwam u aan en op 17 januari 2022 werd uw verzoek om internationale bescherming geregistreerd door de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ). Kort voor uw eerste persoonlijk onderhoud op het CGVS vernam u dat uw oom, [A.M.], gearresteerd werd door de taliban toen hij documenten naar u wilde opsturen. Hij werd 4 dagen vastgehouden en kwam vrij na bemiddeling van de dorpsoudsten. Uw oom vertrok hierdoor ook naar Pakistan, maar werd later teruggestuurd naar Afghanistan en moest onderduiken op verschillende plaatsen. Zo'n 2 à 3 maanden voor uw tweede persoonlijk onderhoud kwamen de taliban langs bij uw oom thuis om naar u te vragen.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legde u volgende documenten neer: een kopie van de taskera van uw vader, een foto van uw overleden broer, een foto van het graf van uw broer, twee foto's van uw oom [A.M.], een foto van uw gezin en de 'proof of registration' kaarten van uw vader, moeder, broers en zus.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

U verklaarde zich bij aankomst in België weliswaar minderjarig (fiche NBMV), maar uit het leeftijdsonderzoek dat uitgevoerd werd op 26 januari 2022 bleek dat u ouder was dan 18 jaar. Zodoende kon u niet als minderjarig worden beschouwd en waren steunmaatregelen als minderjarige niet aan de orde.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Uit uw verklaringen blijkt dat u Afghanistan hebt verlaten omdat de taliban uw broer [A.] hebben gedood omdat hij werkte bij het ANA en u vervolgens persoonlijk werd bedreigd. Bij terugkeer naar Afghanistan vreest u gedood te worden door de taliban omdat zij nog steeds naar u op zoek zijn.

Na grondig onderzoek van uw vluchtrelaas, dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, volgens art. 48/4, §2, a) en b) van de Belgische Vreemdelingenwet, aannemelijk te maken. Aan uw vluchtrelaas kan namelijk geen geloof worden gehecht en dit omwille van volgende redenen:

Vooreerst moet opgemerkt worden dat uw bedrieglijke verklaringen over uw leeftijd bij uw registratie als verzoeker in België en uw uiteenlopende verklaringen over uw leeftijd nadien een eerste smet werpen op uw algehele geloofwaardigheid. U verklaarde 16,5 jaar te zijn, wat zou overkomen met het geboortjaar 2005

(zie: fiche NBMV). Uit het leeftijdsonderzoek bleek echter dat u zeker ouder was dan 18 jaar en werd uw leeftijd geschat op 20,8 jaar (beslissing van de dienst voogdij). Uw administratieve geboortedatum werd aangepast en bepaald op 1 januari 2000. Bij uw registratie als verzoeker in Oostenrijk werd ook 1 januari 2000 gehanteerd als geboortedatum. Tijdens uw persoonlijk onderhoud gaf u wel toe dat u gelogen had over uw leeftijd. U deed dit om te vermijden dat u naar Oostenrijk zou worden teruggestuurd (CGVS 1, pg 5). U stelde dat u in werkelijkheid 21 à 21,5 jaar was (CGVS 1, pg 5). Uit informatie die werd opgevraagd over uw verblijf in Pakistan bleek echter dat u sinds werd geregistreerd met geboortjaar 1999, waaruit volgt dat u tijdens uw eerste persoonlijk onderhoud veeleer 24 jaar dan 21 jaar zou zijn geweest. Toen u hieromtrent werd bevraagd tijdens het tweede persoonlijk onderhoud, verklaarde u 25 à 26 jaar te zijn (CGVS 2, pg 6), wat maakt dat u tijdens het eerste onderhoud al duidelijk ouder zou moeten zijn geweest dan 21 jaar. Het is derhalve duidelijk dat u zich doorheen uw verzoek om internationale bescherming op verschillende momenten jonger probeert voor te doen dan u in werkelijkheid bent. U voegde aan uw eerdere uitleg toe dat u ook loog over uw leeftijd op aanraden van anderen om opvang te verkrijgen (CGVS 2, pg 6), maar dit neemt niet weg dat u kennelijk ook tijdens uw eerste persoonlijk onderhoud nog steeds niet de waarheid vertelde over uw leeftijd, een kernelement van uw identiteit. Hoe dan ook mag van een verzoeker om internationale bescherming worden verwacht dat hij van meet af aan de asielinstanties waarachtige gegevens verstrekt over de kernelementen van zijn verzoek.

Verder is gebleken dat u ook sterk uiteenlopende verklaringen aflegde over de leeftijd van uw oudere broer [A.]. Bij uw registratie gaf u ongeveer 21 jaar als leeftijd op (fiche NBMV, samenstelling familie). In het kader van uw verklaring bij de DVZ werd evenwel 29 jaar genoteerd bij de leeftijd van [A.] (verklaring DVZ, nr. 18). Ten overstaan van het CGVS verklaarde u dan weer dat hij 23 jaar was toen hij begon te werken bij het ANA en 25 jaar op het moment van zijn overlijden (CGVS 2, pg 4). Hiermee geconfronteerd ontkende u dat u hierover iets anders had verteld en weet u het aan een mogelijke fout van de tolk (CGVS 2, pg 4). Hierbij zouden dan al twee flagrante fouten moeten zijn gebeurd, zowel bij uw registratie als minderjarige als bij uw interview op de DVZ, wat een al te groot toeval lijkt. Bovendien werd u bij aanvang van uw eerste persoonlijk onderhoud gevraagd naar uw interview bij de DVZ waarbij u opmerkte dat er een aantal fouten werden gemaakt en u deze fouten opsomde. U maakte daarbij geen enkele opmerking over de leeftijd van uw broer, hoewel u daartoe meermaals de kans had (CGVS 1, pg 4). Overigens bleek bij nazicht dat de opmerkingen die u wel gaf berustten op een foutieve lezing van het verslag van de DVZ. De vaststelling dat u er helemaal niet in slaagde enigszins consistente verklaringen af te leggen over de leeftijd van uw overleden broer, werpt al onmiddellijk grote twijfels op bij uw beweerde familieband met deze persoon en bijgevolg ook bij de rest van uw vluchtrelaas.

Hierbij aansluitend werd ook vastgesteld dat uw verklaringen over de leeftijd van uw jongere broers, [A.G.] en [L.A.], danig afwijken van de leeftijd die zij volgens hun registratiebewijs in Pakistan hebben en waarvan u een kopie overmaakte. U verklaarde dat de jongste broer 10 jaar is en de andere 13 jaar (CGVS 2, pg 4). Tijdens uw interview bij de DVZ, had u aangegeven dat zij ongeveer 12 en 14 jaar waren. Bij uw registratie als minderjarige sprak u over 10 en 14 jaar (fiche NBMV). Erop gewezen dat uw broers gezien het tijdsverloop inmiddels ouder zouden moeten zijn, schroefde u uw verklaring bij en gaf u aan dat ze rond 13 en 16 jaar zijn (CGVS 2, pg 4). Nog daargelaten de onderlinge verschillen tussen uw opeenvolgende verklaringen, bleek dat uw broers in Pakistan werden geregistreerd met een veel hogere leeftijd. [A.G.] heeft als geboortedatum 1 januari 2001 en [L.] 26 oktober 2006. Dit maakt dat zij op het moment van uw tweede persoonlijk onderhoud niet rond 13 en 16 jaar zouden zijn, maar wel 18 en 24 jaar. Hoewel het algemeen bekend is dat veel Afghanen hun exacte geboortedatum niet kennen, waardoor er ook bij registratie van Afghaanse vluchtelingen in Pakistan niet steeds kan worden gewerkt met exacte gegevens omtrent de geboortedatum, zijn de verschillen tussen uw verklaringen en de leeftijden op de documenten van uw broers dermate groot dat dit niet meer hierdoor te verklaren valt (CGVS 2, pg 5). Uw uitleg dat er vaak fouten worden gemaakt bij de afgifte van verblijfskaarten (PoR kaarten) in Pakistan, kan bijgevolg niet volstaan. De vaststelling dat u er niet in slaagde een verklaring af te leggen over de leeftijd van uw broers die enigszins consistent zou kunnen zijn met de gegevens op hun PoR kaarten, doet afbreuk aan uw algehele geloofwaardigheid en werpt twijfels op over uw familieband met deze personen.

Verder moet opgemerkt worden dat u er niet in slaagde om de samenstelling van uw familie op afdoende wijze aan te tonen. Uit uw gegevens in Pakistan en deze van uw familieleden blijkt dat jullie niet dezelfde 'family ID' code hebben, wat merkwaardig is aangezien deze 'family ID' bij uw volledige gezin normaliter dezelfde zou moeten zijn. Temeer u verklaarde dat uw naam ook op de lijst stond in Pakistan waarop de gegevens van uw familie werden bijgehouden (CGVS 2, pg 7). Bij uw herkomst werd ook 'Shaga' genoteerd, terwijl bij uw familieleden 'Jalalabad' als dorp werd genoteerd en niet Shaga, wat ook opvallend is. Nog verklaarde u tijdens het tweede persoonlijk onderhoud dat uw gezinsleden ongeveer 1 à 1,5 maand na de val Afghanistan verlieten, dus ten vroegste in september 2021 (CGVS 2, pg 11) terwijl meerdere van hun PoR kaarten al afgeleverd werden op 1 juli 2021 (groene map, stuk 8). Daarnaast legde u geen enkel bewijs neer ter staving van uw eigen identiteit en maakte u enkel een kopie van de taskera van uw vader over. U werd ook gevraagd familiefoto's over te maken, maar u stuurde enkel een foto door waarop u zelf niet te zien bent

(CGVS 2, pg 8). Al deze elementen samen doen dan ook ernstige twijfels rijzen bij de geloofwaardigheid van uw verklaringen over de samenstelling van uw gezin. Dit maakt ook dat er niet zomaar kan worden aangenomen dat u werkelijk de broer bent van iemand die voor het ANA werkte en vermoord werd door de taliban en dat uw ganse gezin daadwerkelijk momenteel in Pakistan zou verblijven omwille van bedreigingen door de taliban.

Ook wat betreft het profiel van uw broer bij het ANA en zijn overlijden, hebt u nauwelijks bewijsstukken neergelegd. U legde enkel een foto neer van een overleden persoon en van een grafzerk. Uit deze foto's kan de identiteit van de overledene niet worden opgemaakt. U verklaarde dat een deel van de bewijsstukken door de taliban werden afgenomen op het moment dat [A.] werd geïntercepteerd (CGVS 2, pg 8). Uw uitleg over de afgenomen stukken bleek echter een inconsistentie te vertonen. Tijdens het eerste onderhoud verklaarde u dat al de documenten die uw broer bij zich had door de taliban werden afgenomen, u had het over zijn werkdocumenten zoals een bankkaart en zijn werkkaart (badge) en een kleine kopie van zijn taskera (CGVS 1, pg 16). Bij het tweede onderhoud bleek de kleine kopie van zijn taskera niet te zijn afgenomen door de taliban (CGVS 2, pg 15), want op basis hiervan werd hij geïdentificeerd. De rest van de bewijzen, zoals zijn overlijdensakte (CGVS 2, pg 9 en 10), werd volgens u afgenomen door de taliban toen uw oom deze stukken naar u wilde opsturen (CGVS 2, pg 2, 8, 10). U verbond deze gebeurtenis evenwel aan vervolgingsfeiten waaraan geen geloof kan worden gehecht (zie infra). U stelde namelijk dat aan uw oom gezegd werd dat u werd gezocht, maar zoals verder zal worden aangetoond hebt u helemaal niet kunnen aantonen dat de taliban u persoonlijk viseerden en zochten. Deze uitleg houdt bijgevolg geen stand en kan dus het ontbreken van belangrijke bewijsstukken, zoals de overlijdensakte van uw broer, niet verklaren. Bovendien is het ook merkwaardig dat uw familie wel eerder de originele foto van de overleden persoon die uw vader in het ziekenhuis zou hebben ontvangen doorstuurde, maar dat ze dan niet tegelijkertijd andere belangrijke bewijsstukken zoals bewijzen van tewerkstelling van uw broer, zijn overlijdensakte en de dreigbrief die uw familie zou hebben ontvangen zouden hebben opgestuurd of minstens een kopie hiervan zouden hebben doorgestuurd. De vaststelling dat u er niet in slaagt een afdoende plausibele uitleg te verschaffen voor het ontbreken van heel wat belangrijke bewijsstukken, ondergraaft eveneens de geloofwaardigheid van uw verklaringen over het profiel van uw (vermeende) broer en zijn overlijden.

Gelet op voorgaande vaststellingen blijkt al dat uw algehele geloofwaardigheid te wensen overlaat; dat u uw familieband met een gedood lid van de voormalige ANSF niet hebt aangetoond en dat de geloofwaardigheid van uw vluchtrelaas eveneens op de helling komt te staan door het ontbreken van belangrijke bewijsstukken zonder dat u daarvoor een bevredigende verklaring kon verstrekken.

Voor zover er desondanks toch nog enig geloof zou worden gehecht aan uw verklaring dat u de broer bent van een persoon die voor het ANA werkte en dat hij werd gedood bij een interceptie door de taliban onderweg, quod non, moet vervolgens worden opgemerkt dat het loutere gegeven dat u een dergelijk familielid zou hebben niet voldoende is om een vrees voor vervolging in uw hoofde aan te tonen. U dient daartoe het risico voor u persoonlijk in concreto aan te tonen. U bent daar niet in geslaagd omwille van onderstaande redenen:

Uit de beschikbare informatie (het EUAA-rapport Afghanistan. Targeting of Individuals van augustus 2022 https://coi.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022 https://coi.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf, de EUAA Afghanistan – Country Focus van december 2023 https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2023-12/2023_12_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_EN.pdf, de EUAA Country Guidance Afghanistan van mei 2024 <https://euaa.europa.eu/country-guidance-afghanistan-2024> en de EUAA Afghanistan – Country Focus van november 2024, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2024-11/2024_11_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_0.pdf) blijkt dat personen die vroeger tot de ANSF behoorden te maken kunnen krijgen met vergeldingsacties.

In uw geval zou uw (vermeende) broer onderweg naar huis op de grote weg van Kaboel naar Jalalabad geïntercepteerd zijn door de taliban en neergeschoten. Samen met [A.] zouden ook 2 à 3 andere personen die tot de ANSF behoorden zijn neergeschoten (CGVS 2, pg 14). Het was in die periode een gekende modus operandi van de taliban om vanuit de bergachtige regio's langs verschillende plaatsen nabij de snelweg plotse controles van het doorgaand verkeer op te zetten en hierbij op zoek te gaan naar leden van de ANSF (CGVS 2, pg 14). U denkt zelf dat uw broer hier dus bij toeval in handen viel van de taliban en niet zozeer dat de taliban op dat moment specifiek naar uw broer op zoek waren (CGVS 2, pg 14). Hieruit kan dus allerminst worden besloten dat de taliban uw volledige familie specifiek viseren omwille van de tewerkstelling van uw broer en dat u nog verdere gevolgen zou dienen te vrezen.

Uit de aanwezige informatie blijkt ook dat familieleden van personen die tot de ANSF behoorden in bepaalde gevallen te maken kunnen krijgen met vervolging, bijvoorbeeld wanneer de taliban op zoek zijn naar de persoon met het profiel of wanneer er bepaalde redenen zijn die maken dat de taliban wraak wil nemen op deze persoon en zijn familie. De elementen van uw vluchtrelaas waaruit zou moeten blijken dat niet alleen uw broer werd gevisieerd, maar ook u en de rest van uw familie werd bedreigd hebt u echter helemaal niet aannemelijk weten te maken:

Zo legde u flagrant tegenstrijdige verklaringen af over meerdere essentiële elementen van uw vluchtrelaas:

U verklaarde meermaals dat uw familie na de dood van [A.] een dreigbrief van de taliban ontving. Uit uw uitgebreide verklaringen daaromtrent en de bewoordingen die u gebruikte, blijkt ontegensprekelijk dat het ging om een schriftelijk overgemaakte bedreiging in de vorm van een brief en dat hierin werd verwezen naar de dood van uw broer zodat de brief niet anders dan na zijn dood kan zijn opgesteld (CGVS vragenlijst, nr. 3.5, CGVS 1, pg 11, 18, 19 en CGVS 2, pg 9 en 10). De bedreigingen die uw familie ontving voor de dood van uw broer werden mondeling overgemaakt via een tussenpersoon (CGVS 2, pg 9, CGVS 1, pg 11 en 14). Toch verklaarde u tijdens het tweede onderhoud ineens dat het omgekeerd was. Jullie zouden een dreigbrief hebben ontvangen toen uw broer nog leefde en de bedreigingen na zijn dood werden mondeling overgebracht (CGVS 2, pg 12). Hiermee geconfronteerd kon u geen zinnige verklaring verstrekken. In eerste instantie gaf u een uitleg die nog een bijkomende ernstige tegenstrijdigheid bevatte. U sprak namelijk ineens over twee dreigbrieven in plaats van één, allebei voor de dood van uw broer, terwijl er voordien slechts sprake was van één dreigbrief (CGVS 2, pg 12). Nogmaals de kans geboden om de discrepantie te verklaren herhaalde u uw gewijzigde versie en vermoedde u dat u zich mogelijks had vergist bij uw eerste persoonlijk onderhoud. Vervolgens opperde u nog dat u zich net voordien eventueel had versproken door brief te zeggen in plaats van mondelinge bedreiging (CGVS 2, pg 12). Gezien uw herhaalde en niet voor interpretatie vatbare bewoordingen bij uw voorgaande verklaringen kan deze uitleg allerminst plausibel worden geacht (CGVS vragenlijst, nr. 3.5, CGVS 1, pg 11, 18, 19 en CGVS 2, pg 9 en 10). Aangezien de dreigbrief en de daarin vervatte boodschap voor het eerst een bedreiging naar u persoonlijk toe vormde en er op basis van deze brief werd beslist dat u Afghanistan diende te ontvluchten, mochten eenduidige verklaringen hierover worden verwacht. Ook van verzoekers die weinig scholing hebben genoten (CGVS 1, pg 6) mag worden verwacht dat zij kernelementen van hun vluchtrelaas consistent kunnen weergeven en in de juiste volgorde kunnen plaatsen. De tegenstrijdigheid blijft dus overeind en ondergraaft op drastische wijze de geloofwaardigheid van uw vluchtrelaas.

U wist evenmin consistente verklaringen af te leggen over de telefonische bedreigingen die uw familie ontving en hun daaraan verbonden vertrek naar Pakistan. Tijdens het eerste persoonlijk onderhoud vertelde u dat uw vader tweemaal werd opgebeld door de taliban na uw vertrek uit Afghanistan. Ze belden een week na uw vertrek en vervolgens nog eens twee en een halve week nadien/na uw vertrek (CGVS 1, pg 20). Hierdoor zou uw familie dan zijn vertrokken naar Pakistan (CGVS 1, pg 20). U situeerde het vertrek van uw familie ongeveer een maand na uw eigen vertrek uit Afghanistan (CGVS 1, pg 7). Zelf vertrok u zo'n 3 à 4 maanden voor de val, dus omstreeks april of mei 2021 (CGVS 1, pg 9) Dit impliceert dat uw familie voor de machtswissel van 15 augustus 2021 het land verliet en dat ook beide dreigtelefoons van de taliban voor de machtswissel moeten worden gesitueerd. Tijdens het tweede onderhoud legde u echter geheel andere verklaringen hierover af. U gaf aan dat uw vader een eerste dreigtelefoon kreeg kort voor de machtsvername en kort na de machtsvername een tweede keer werd opgebeld door de taliban (CGVS 2, pg 12). U kon hierbij niet verduidelijken hoeveel dagen/weeken of maanden u begreep onder 'kort' voor en na de val. U stelde zelfs dat uw vader u die informatie niet gaf en enkel sprak over kort voor en na de machtsvername (CGVS 2, pg 12). Het is een raadsel hoe u voordien tijdens het eerste onderhoud wel meer specifieke antwoorden kon geven, terwijl u die informatie nooit zou hebben gekregen van uw vader. Wat betreft het moment van vertrek van uw familie uit Afghanistan, verklaarde u stellig dat zij ongeveer 1 à 1,5 maand na de machtswissel het land verlieten (CGVS, pg 11 en 12). Dit zou neerkomen op een vertrek in de loop van september 2021, meer dan 4 maanden na uw eigen vertrek uit Afghanistan. Toen u erop gewezen werd dat u voordien andere verklaringen hierover had afgelegd, probeerde u het af te doen als een simpele vergissing en dat er bij het eerste onderhoud onduidelijkheid was over het moment van vertrek van uw familie (CGVS 2, pg 12). Dit blijkt echter niet uit het verslag en u maakte daaromtrent ook geen opmerking (zie: opmerkingen bij de notities van het persoonlijk onderhoud). Het gaat ook niet louter om 1 woord dat verkeerd zou kunnen zijn begrepen of genoteerd ('voor' versus 'na'), maar om een geheel van verklaringen waardoor een eenvoudige vergissing uitgesloten is. Uw uitleg kan dus geenszins volstaan om bovenstaande ernstige discrepanties over kernelementen van uw vluchtrelaas te verklaren. Deze vaststellingen doen wederom in ernstige mate afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw vluchtrelaas.

Daarnaast bevat uw vluchtrelaas ook onwaarschijnlijke elementen die de geloofwaardigheid van uw problemen met de taliban nog verder onderuit halen:

Het is namelijk weinig aannemelijk dat de taliban u op de door u beschreven wijze zouden hebben willen rekruteren. U gaf aan dat u zich volgens de informatie in de dreigbrief moest aansluiten bij de taliban (CGVS 1, pg 11). U zou zodoende moeten werken voor de taliban als een soort compensatie voor de werkzaamheden van uw broer bij het ANA (CGVS 2, pg 10 en 16). De taliban zouden u aldus op individuele basis onder rechtstreekse dwang hebben willen inlijven. Uit de beschikbare informatie (EASO Recruitment by armed groups beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/Afghanistan_recruitment.pdf, het EUAA-rapport Afghanistan. Targeting of Individuals van augustus 2022 https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, de EUAA Country Guidance Afghanistan van januari 2023 <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-january-2023> de EUAA Afghanistan – Country Focus van december 2023 https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2023-12/2023_12_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_EN.pdf, de EUAA Country Guidance Afghanistan van mei 2024 <https://euaa.europa.eu/country-guidance-afghanistan-2024> en de EUAA Afghanistan – Country Focus van november 2024 https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2024-11/2024_11_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_0.pdf) blijkt echter dat de taliban ten tijde van het conflict met de voormalige regering zelden gebruik maakten van gedwongen rekrutering omdat ze voldoende vrijwilligers hadden die zich bij hen wilden aansluiten. Rekrutering door de taliban was doorgaans gebaseerd op lokale verankering. Er werd beroep gedaan op familiale en clanloyaliteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen, sociale netwerken en gemeenschappelijke belangen. Daarnaast blijkt dat rekrutering door de taliban meestal op collectief niveau, via connecties en propaganda in madrassa's werd georganiseerd. Concreet betekent dit dat het meestal de stamouderen en commandanten waren die hun achterban onder druk zetten om zich aan te sluiten. Uit de informatie blijkt ook dat er vaak een overeenkomst bestond tussen het dorp en de taliban. Er werd vaak beroep gedaan op familiale en clanloyaliteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen en sociale netwerken. Individuele en gedwongen rekrutering zoals door u werd beschreven, kwam slechts uitzonderlijk voor.

Verder is het bevreemdend dat u na uw vertrek in het voorjaar van 2021, pas jaren later ineens gezocht werd door de taliban. U verklaarde namelijk dat de taliban bij uw oom thuis waren langs gekomen om uw oom opnieuw te viseren en om u te zoeken zo'n 2 à 3 maanden voor het tweede persoonlijk onderhoud (CGVS 2, pg 8 en 10), dus omstreeks november of december 2024. Ze vroegen waar u was (CGVS 2, pg 17). Daarvoor hadden de taliban enkel iets ondernomen toen ze uw oom betrapten toen hij post naar u wilde versturen. U situeerde dit incident in de twee maanden voor uw eerste persoonlijk onderhoud, dus ergens in de periode van maart tot mei 2023 (CGVS 2, pg 10). Tussen uw vertrek en het vertrek van uw familie in 2021 en maart à mei 2023 gebeurde er niets. Tussen het incident met uw oom in maart à mei 2023, gebeurde er ook niets meer tot eind 2024. Dit zijn telkens lange periodes waarin de taliban kennelijk helemaal niets ondernamen. U werd pas voor het eerst in uw dorp gezocht door de taliban ruim 3,5 jaar na uw vlucht uit Afghanistan. In de jaren voordien werden uw familieleden die nog in uw regio wonen, zoals uw paternale oom [A.G.], nooit gevraagd door de taliban of ze iets wisten over uw verblijfplaats. (CGVS 2, pg 4). Dit staat in schril contrast met de ernst en het aanhoudende karakter van de bedreigingen ten aanzien van u en uw familie en komt niet aannemelijk over. Er zou verwacht worden dat de taliban eerder actie zouden hebben ondernomen om na te gaan waar u was. Uw uitleg dat het niet zeker is dat ze wisten dat u daar familie hebt of niet, kan niet volstaan om dit gebrek aan logica te verklaren, aangezien er verwacht kan worden dat het niet dermate moeilijk zou zijn geweest voor de taliban om na te gaan wie uw familieleden zijn en waar deze personen wonen (CGVS 2, pg 17). Redelijkerwijze konden de taliban, zeker eens ze de volledige macht in handen hadden, dergelijke informatie eenvoudig achterhalen.

Het geheel van bovenstaande vaststellingen, maakt dat er geen enkel geloof kan gehecht worden aan uw vluchtrelaas. Bijgevolg komt u niet in aanmerking voor de toekenning van de vluchtelingenstatus, noch voor de subsidiaire beschermingsstatus conform art. 48/4, §2, a) en b) van de Belgische Vreemdelingenwet.

Wat betreft uw verblijf in Pakistan in de periode 2011-2016, moet volledigheidshalve worden opgemerkt dat het loutere gegeven enige tijd in Pakistan te hebben verbleven niet voldoende is om een nood aan internationale bescherming vast te stellen in uw hoofd.

Uit het rapport EUAA: Pakistan – situation of Afghan refugees van mei 2022 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/pakistan-situation-afghan-refugees>) blijkt dat etnische Pashtouns aan de beide kanten van de grens tussen Afghanistan en Pakistan wonen. Zij delen niet alleen familiebanden, maar er is ook sprake van een gemeenschappelijke geschiedenis en cultuur. De taliban, die sinds augustus 2021 de macht hebben overgenomen in Afghanistan, heeft voornamelijk Pashtouns onder zijn leden. Zij nemen daarbij de belangrijkste posities in de de facto regering in. Daarnaast blijkt uit de informatie dat er traditioneel veel gereisd wordt tussen Afghanistan en Pakistan, onder andere omwille van handel, familie die aan beide kanten van de grens woont, onderwijs, werk en medische behandeling. Uit de EUAA Afghanistan – Country Focus van december 2023 (<https://euaa.europa.eu/>)

[sites/default/files/publications/2023-12/2023_12_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_EN.pdf](https://coi.euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2023-12/2023_12_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_EN.pdf)), de EUAA COI Query Afghanistan - Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 2 februari 2024 (https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2024_02_EUAA_COI_Query_Response_Q13_Afghanistan_Major_legislative_security_related_and_humanitarian_developments.de EUAA Country Guidance Afghanistan van mei 2024 (<https://euaa.europa.eu/country-guidanceafghanistan-2024>), de EUAA Afghanistan – Country Focus van november 2024, (https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2024-11/2024_11_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_0.pdf) en de EUAA: Pakistan - Country Focus van december 2024 (https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2024_12_EUAA_COI_Report_Pakistan_Country_Focus.pdf) blijkt eveneens dat de behandeling van personen die geboren zijn of lang verbleven hebben in Pakistan in het algemeen geen vervolging uitmaakt en dat de taliban fondsen heeft uitgetrokken om terugkeerders materiële ondersteuning te bieden. Het is slechts in uitzonderlijke gevallen, die in casu niet worden aangetoond, dat men omwille van een verblijf in Pakistan een nood aan internationale bescherming kan aantonen. U haalt zelf doorheen uw verklaringen geen enkele vrees aan omwille van uw eerder verblijf in Pakistan. U kende geen problemen omwille van de tijd die u in Pakistan had doorgebracht (CGVS 1, pg 11) en u verbleef na uw terugkeer uit Pakistan nog jarenlang terug in uw regio in Afghanistan.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van mei 2024 (beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2024-05/2024_CG_AFG_Final.pdf) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden: enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf, EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf, de EUAA Afghanistan – Country Focus van december 2023, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2023-12/2023_12_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_EN.pdf, de EUAA

COI Query Afghanistan - Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 2 februari 2024 https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2024_02_EUAA_COI_Query_Response_Q13_Afghanistan_Major_legislative_security_related_and_humanitarian_developments.en de EUAA Afghanistan – Country Focus van november 2024, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2024-11/2024_11_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_0.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is in vergelijking met de periode voordien, die gekenmerkt werd door een gewapende strijd tussen de toenmalige overheid en de taliban. Het einde van deze strijd ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld en het aantal burgerslachtoffers in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvond, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden in de eerste maanden na de machtsovername het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Dit lagere niveau van willekeurig geweld zette zich door in 2022, en een verdere daling van het aantal veiligheidsincidenten werd gerapporteerd in 2023 en 2024.

In de periode van 1 oktober 2023 tot 30 september 2024 registreerde UCDP in totaal 395 burgerslachtoffers. De dodelijkste incidenten bestonden uit aanslagen van ISKP tegen sjjiitische Hazara's. Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, (vermeende) tegenstanders, activisten, journalisten en aanhangers van ISKP. Tevens wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen enerzijds het National Resistance Front of het Afghanistan Freedom Front en anderzijds de taliban, en over aanslagen van deze verzetsbewegingen op talibandoelwitten. Bij incidenten waarin NRF of AFF betrokken waren, werden in de referentieperiode 1 oktober 2023 – 30 september 2024 twee burgerslachtoffers gerapporteerd.

ISKP heeft in Afghanistan geen controle over grondgebied en gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals zelfmoordaanslagen, berrmbommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Verder richt ISKP haar aanslagen vnl. op de sjjiitische Hazara-gemeenschap. Na operaties van de taliban tegen deze groepering in de loop van 2023 wordt de operationele capaciteit van ISKP beschouwd als veel beperkter dan enkele jaren geleden en was er een significante daling van het aantal aan ISKP toegeschreven aanvallen.

ACLED registreerde in de periode van 1 oktober 2023 tot 30 september 2024 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul, gevolgd door Takhar en Herat. De provincie Kabul telde in deze periode het hoogste aantal burgerslachtoffers (48), gevolgd door Herat (37) en Baghlan (36).

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen en regio's kunnen bezoeken die voordien onbereikbaar waren.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden van bijna 100% en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt. De ontheemding die momenteel nog plaatsvindt is vnl. het gevolg van natuurrampen.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst.

Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socio-economische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel “in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn”, een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn. Na de machtsovername daalde het gemiddelde inkomen met een derde en had Afghanistan af te rekenen met een hoge inflatie. Hoewel de Wereldbank spreekt van een significante stijging van de arbeidsmarktparticipatie in 2022 en 2023, situeert de meerderheid van de jobs zich in de informele sector en bedraagt de werkloosheidsgraad 18% voor mannen en 44% voor vrouwen. Het aandeel Afghanen met een acute voedselonzeekerheid daalde in 2023 van 40 naar 29%. UNOCHA geeft aan dat in 2024 bijna 24 miljoen Afghanen humanitaire hulp nodig hebben. WFP geeft aan dat bij bijna 90% van de bevolking sprake is van onvoldoende voedselconsumptie.

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: “a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren”. Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat “In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een dierdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.” (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat “Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.”. Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van mei 2024 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf, EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and

mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Focus_Kabul_City_Mazar_Sharif_de_EUAA_COI_Query_Afghanistan_Major_legislative_security-related_and_humanitarian_developments_van_4_november_2022_beschikbaar_op_https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf), de EUAA Afghanistan – Country Focus van december 2023, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2023-12/2023_12_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_EN.pdf, de EUAA COI Query Afghanistan - Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 2 februari 2024 https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2024_02_EUAA_COI_Query_Response_Q13_Afghanistan_Major_legislative_security_related_and_humanitarian_developments.en en de EUAA Afghanistan – Country Focus van november 2024, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2024-11/2024_11_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_0.pdf) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afghaanse overheid was voor de machtsovername door de taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afghaanse economie. Het optreden van de taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie in 2021 en 2022 en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Volgens de Wereldbank kromp de Afghaanse economie in 2022 met 6% in vergelijking met 2021 en kende 2023 een stagnatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte, de wereldwijde COVID-19 pandemie en overstromingen en aardbevingen een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hulpverlening kende na de machtsovername moeilijkheden, o.m. als gevolg van gestegen kosten, moeilijkheden bij geldtransfers naar Afghanistan, het feit dat bepaalde talibanministers op de sanctielijst van de VN stonden en het verbod voor vrouwen om voor ngo's of de VN te werken. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat de taliban maatregelen zou hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Bovendien moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de Taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA Key

socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf, EUAA Afghanistan – Country Focus van december 2023, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2023-12/2023_12_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_EN.pdf, de COI Focus Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban van 14 december 2023, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_migratiebewegingen_van_afghanen_sinds_de_machtsovername_door_de_taliban_20231214.pdf, de EUAA Country Guidance Afghanistan van mei 2024, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/country-guidance-afghanistan-2024> en de EUAA Afghanistan – Country Focus van november 2024, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2024-11/2024_11_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_0.pdf) kan verder niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat emigratie wordt omschreven als een belangrijke component van de Afghaanse geschiedenis en een fenomeen dat ingebakken zit in de Afghaanse maatschappij en cultuur. Miljoenen Afghanen hebben het land de voorbije decennia om diverse redenen verlaten. Ook na de machtsovername van de Taliban in augustus 2021 blijft het verlangen om te emigreren groot, voornamelijk bij hoger opgeleide Afghanen en bij Afghanen jonger dan 30 jaar.

De de facto autoriteiten zijn er zich van bewust dat ze de talenten, vaardigheden en ervaring van hun bevolking nodig hebben, en verkondigen in hun officiële communicatie sinds de machtsovername een duidelijke boodschap waarin ze de Afghaanse bevolking vragen het land niet te verlaten en de reeds uitgeweken Afghanen aansporen terug te keren om het nieuwe bestel te ondersteunen. Tal van berichten volgen in de loop van 2022 en 2023 waarbij de Taliban politieke leiders en ambtenaren van de voormalige regering, maar ook investeerders, zakenlui en academici die het land hebben verlaten, oproepen om terug te keren naar Afghanistan. Begin oktober 2023 zou het aantal hooggeplaatste figuren dat terugkeerde naar Afghanistan volgens de 'Commissie voor terugkeer en communicatie met voormalige Afghaanse ambtenaren en politieke figuren' opgelopen zijn tot bijna 700 personen.

Verder blijkt uit de landeninformatie dat de luchthavens van Kaboel, Kandahar, Herat en Mazar-e Sharif opnieuw functioneren. Op de luchthaven van Kaboel zijn er dagelijks zowel binnenlandse als internationale vluchten die aankomen en vertrekken. Alleen al vanuit Dubai Airport vertrekken er maandelijks ruwweg 200 vluchten naar Kaboel. De passagiers op deze vluchten worden omschreven als een gemengde groep van Afghaanse gezinnen die op familiebezoek gaan, zakenlui, hulpverleners en gedeporteerden. Er zijn heden geen rechtstreekse vluchten naar Afghanistan mogelijk vanuit België, of bij uitbreiding vanuit de EU. Wel is het mogelijk om dagelijks via tussenstops (in Istanboel, Abu Dhabi, Dubai, Teheran, ...) vanuit West-Europa naar de internationale luchthaven van Kaboel te vliegen.

Volgens bronnen heeft er in 2022 en tijdens de eerste maanden van 2023 over het algemeen geen gedwongen terugkeer plaatsgevonden vanuit Europa naar Afghanistan en ook in 2024 bleef het aantal gedwongen repatriëringen zeer laag. Sinds Turkije in januari 2022 commerciële vluchten naar Kaboel heeft hervat, verschijnen wel doorlopend berichten over deportaties van Afghaanse migranten. Doorheen 2022 zou het om bijna 70.000 personen gaan, in 2023 en 2024 gaat het opnieuw om tienduizenden Afghanen. Ook vanuit de buurlanden Iran en Pakistan werden sinds 2022 vele honderdduizenden Afghaanse migranten gerepatriëerd.

Het is onbekend hoeveel Afghanen er sinds augustus 2021 vanuit westerse landen vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan, aangezien dergelijke terugkeer via een derde land verloopt. Verschillende bronnen bevestigen evenwel dat er sinds de machtsovername door de Taliban naast definitieve terugkeer ook sprake is van tijdelijke terugkeer van Afghanen naar hun thuisland. Hierbij worden familiebezoek, zakenbelangen en het beheer van eigendommen aangehaald als mogelijke redenen voor een tijdelijke terugkeer.

De immigratieprocedure op de luchthaven van Kaboel verloopt grotendeels zoals voordien. De controle van passagiers wordt nog steeds uitgevoerd door voormalig immigratie- en luchthavenpersoneel (waaronder ook vrouwelijk personeel), dat naar verluidt geleidelijk aan vervangen wordt door Talibanpersoneel in uniform. Anno 2023 zijn de Taliban en hun General Directorate of Intelligence (GDI) aanwezig op de luchthaven in Kaboel. De Taliban zou beschikken over passagierslijsten en zou dus kunnen achterhalen wie het land binnenkomt. De GDI zou in het bijzonder aandacht hebben voor buitenlanders, spionnen en mensen met mogelijke connecties met Islamic State Khorasan Province (ISKP). Op de luchthavens zouden ook lijsten voorhanden zijn met namen van personeelsleden van de voormalige ANSF die gezocht worden. De Taliban zou actief gebruik maken van biometrische gegevens om deze mensen te herkennen en op te sporen. Een

van de geconsulteerde bronnen geeft aan dat het niet kan uitgesloten worden dat mensen die uit een westers land komen meer vragen moeten beantwoorden bij binnenkomst, vooral wanneer zij westerse kleding dragen. De taliban worden evenwel niet in staat geacht om van iedereen te weten of te achterhalen van waar en waarom iemand is teruggekeerd.

Evenmin wordt de taliban geacht over de nodige capaciteit, mankracht en middelen te beschikken om iedereen die zich op het Afghaanse grondgebied bevindt te controleren en eventuele tegenstanders systematisch op te sporen. De taliban heeft wel controleposten opgericht om vermoedelijke tegenstanders en voormalige medewerkers van de ANSF op te sporen. Daarnaast wordt op deze manier tevens toezicht gehouden op de handhaving van de taliban codes, waaronder het verbod voor vrouwen om zich in het openbaar te verplaatsen zonder begeleiding van een mahram. Deze controleposten staan vooral in de provinciale hoofdsteden, districtscentra en stedelijke centra zoals Kaboel opgesteld. Elders in het land zouden er nauwelijks controleposten zijn. Tijdens deze controles worden standaardvragen gesteld aangaande de herkomst en bestemming van personen. Hoewel er meldingen zijn van controles waarbij telefoons worden doorzocht, zou dit niet systematisch gebeuren, maar eerder afhangen van de locatie en het profiel van de gecontroleerde persoon. Hierbij wordt onder meer verwezen naar de controle van VN-personeel, militaire voertuigen, personen die verdacht worden van banden met ISKP, Panjshiri's. De controleposten zijn vooral bedoeld om te speuren naar personen met een specifiek profiel. Er blijkt uit de beschikbare algemene informatie aldus niet dat elke Afghaan die langs een controlepost komt problemen zal ondervinden.

Hoewel de infrastructuur van de de facto talibanregering als zwak wordt bestempeld, en de taliban niet in staat wordt geacht om alle terugkeerders op te sporen en te controleren, zullen in de praktijk, op dorpsniveau, de plaatselijke leiders wel op de hoogte zijn van wie is teruggekeerd.

Meerdere bronnen geven aan dat er weinig concrete informatie is over de huidige situatie van Afghanen die terugkeren naar Afghanistan, zowel vanuit het Westen als vanuit naburige landen. De beschikbare informatie hierover wordt omschreven als gering, beperkt en vaak eerder anekdotisch. Niettegenstaande er geen systematische opvolging gebeurt van Afghanen die terugkeren naar Afghanistan, dient erop gewezen te worden dat verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land opvolgen en rapporteren over gebeurtenissen en incidenten. Indien er ernstige problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban personen behandelt die terugkeren uit het Westen zou dit gemeld zijn door de talrijke instellingen, organisaties en instanties die de situatie in het land opvolgen. Dit is geenszins het geval. Verschillende bronnen geven aan geen weet te hebben van systematische acties vanwege de de facto autoriteiten ten aanzien van Afghanen die terugkeren, louter omdat ze zijn teruggekeerd uit een westers land.

Personen die uit Europa terugkeren naar Afghanistan kunnen evenwel door de taliban of de Afghaanse gemeenschap met argwaan worden bekeken en kunnen geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting, o.a. omwille van de perceptie verwesterd te zijn. Stigmatisering of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. Personen kunnen worden gezien als 'verwesterd', onder meer omwille van hun gedrag, uiterlijk of geuite meningen die als niet-Afghaans en/of niet-islamitisch beschouwd worden. Echter, niet elke Afghaan die terugkeert loopt hetzelfde risico om te worden beschouwd als verwesterd. Evenmin kan gesteld worden dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om te besluiten dat u gezien zal worden als zijnde 'besmet' door de Westerse waarden, of als iemand die de sociale normen niet respecteert en om die reden zal vervolgd worden. De Afghaanse maatschappij wordt immers omschreven als zeer divers en complex, waardoor er bijgevolg steeds (lokale) variatie in interpretatie en houdingen mogelijk is, ook wat betreft de wijze waarop mensen die terugkeren naar Afghanistan worden gepercipieerd en behandeld. Mogelijke reacties ten aanzien van terugkeerders vanwege de taliban of vanwege de Afghaanse gemeenschap zullen dus steeds afhankelijk zijn van verschillende factoren, zoals het individuele profiel van de terugkeerder, het netwerk in Afghanistan en de plaats, context en familiale situatie in Afghanistan waarnaar deze persoon terugkeert. Niet elke Afghaan die terugkeert vanuit het Westen loopt derhalve hetzelfde risico om te worden beschouwd als verwesterd.

Evenmin kan voor elke Afghaan die onder het profiel van toegeschreven verwestering valt een gegronde vrees voor vervolging worden aangenomen. Bij de beoordeling van de vraag of er sprake kan zijn van een toegeschreven verwestering die aanleiding kan geven tot een gegronde vrees voor vervolging is derhalve steeds een individueel onderzoek vereist, waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

Of een Afghaan wordt beschouwd als verwesterd is afhankelijk van individuele elementen. Deze elementen dienen door de verzoeker te worden aangereikt. In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie. U verwees wel naar uitspraken van de taliban waarbij er zou zijn gezegd dat u bij de ongelovigen verbleef, maar u verbond dit aan uw vluchtrelaas, waaraan zoals hierboven werd toegelicht geen enkel geloof kan worden gehecht zodat het evenmin aannemelijk kan worden geacht dat de taliban dergelijke uitspraken over u deden (CGVS 2, pg 2 en 8).

Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Uit al het voorgaande blijkt dat u niet hebt aangetoond dat er wat u betreft een vrees voor vervolging bestaat in de zin van de Conventie van Genève, noch dat er een reëel risico bestaat op het lijden van ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming.

De documenten die u ter ondersteuning van uw verzoek om internationale bescherming aanbrengt, zijn niet van dien aard dat zij bovenstaande bevindingen vermogen te wijzigen. De kopie van de taskera van uw vader vormt louter een indicatie van de identiteit van deze persoon. Zij hierbij opgemerkt dat de bewijswaarde van Afghaanse documenten gering is omwille van wijdverspreide corruptie en documentenfraude (zie de COI Focus Afghanistan: Corruptie en documentenfraude van 13 september 2024 beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_corruptie_en_documentenfraude_20240913.pdf). De foto's van de overleden persoon en het graf werden hierboven al besproken. De foto's van een verwonde persoon die uw oom, [A.M.], zou zijn, staven louter dat de afgebeelde persoon bepaalde verwondingen had, maar tonen niet aan in welke omstandigheden de verwondingen werden opgelopen. De familiefoto waarop u zelf niet te zien bent, werd ook al besproken net zoals de PoR kaarten.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de rechtspleging

De Raad stelt vast dat verzoeker op 21 maart 2025 een beroep indiende (rolnummer X) tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) van 5 maart 2025 tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus en dat hij vervolgens op 27 maart 2025 (rolnummer X) nog een tweede beroep indiende tegen voormelde beslissing van 5 maart 2025. Bijgevolg dient te worden verwezen naar artikel 39/68-2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), dat luidt als volgt:

“Indien een verzoekende partij meerdere ontvankelijke verzoekschriften heeft ingediend tegen dezelfde bestreden beslissing dan worden deze beroepen van rechtswege gevoegd. In dit geval oordeelt de Raad op grond van het als laatste ingediende verzoekschrift, tenzij de verzoekende partij uitdrukkelijk aan de Raad en ten laatste ter terechtzitting, het verzoekschrift aanduidt op grond waarvan hij dient te oordelen. De verzoekende partij wordt geacht afstand te doen van de overige ingediende verzoekschriften.

Betreft het een collectief beroep, dan oordeelt de Raad op grond van het als laatste ingediende verzoekschrift, tenzij alle verzoekende partijen uitdrukkelijk en collectief aan de Raad en ten laatste ter

terechtzinging, het verzoekschrift aanduiden op grond waarvan hij dient te oordelen. De verzoekende partijen worden geacht afstand te doen van de overige ingediende verzoekschriften.”

Met toepassing van artikel 39/68-2 van de Vreemdelingenwet worden de beroepen met nrs. X en X van rechtswege gevoegd.

Ter terechtzitting geeft verzoeker aan dat hij wenst dat zijn beroep wordt beoordeeld op basis van het verzoekschrift in de zaak met rolnummer X.

Overeenkomstig voormelde bepaling wordt verzoeker derhalve geacht afstand te doen van het verzoekschrift met rolnummer X.

3. Stukken die aanvullend werden neergelegd

Op 24 juli 2025 heeft verweerder, overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, aan de Raad een aanvullende nota overgemaakt waarin hij verwijst naar volgende rapporten:

- EASO Afghanistan Country Focus, januari 2022;
- EUAA, Afghanistan Country Focus, december 2023;
- EUAA, Afghanistan Country Focus, november 2024
- EUAA Country Guidance: Afghanistan, mei 2024;
- EUAA, Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city, augustus 2022;
- EUAA, Afghanistan: Targeting of individuals, augustus 2022;
- COI Focus Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban, 14 december 2023;
- SEM, Focus Afghanistan – Return from abroad, februari 2025.

Verzoeker heeft op 28 juli 2025 een aanvullende nota neergelegd waarin hij uiteenzet dat hij alsnog nieuwe bewijzen heeft om aan te tonen dat een broer als militair actief was bij het Afghaans Nationaal Leger (hierna: het ANL). Hij voegt bij zijn nota acht kopieën van foto's.

4. Leidende principes bij de beoordeling van het beroep

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient derhalve niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

5. Onderzoek van het beroep

5.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

5.2. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

Verzoeker houdt in eerste instantie voor dat verweerder onterecht besloot dat hij niet kan worden erkend als vluchteling in de zin van artikel 48/3, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Voormelde wetsbepaling luidt als volgt:

“De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967.”

Artikel 1.A.2 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: de Vluchtelingenconventie) bepaalt het volgende:

*“Voor de toepassing van dit Verdrag geldt als “vluchteling” elke persoon:
[...]*

Die, [...] uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil invoeren, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waar hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren. Indien een persoon meer dan één nationaliteit bezit, betekent de term "het land waarvan hij de nationaliteit bezit" elk van de landen waarvan hij de nationaliteit bezit. Een persoon wordt niet geacht van de bescherming van het land waarvan hij de nationaliteit bezit, verstoken te zijn, indien hij, zonder geldige redenen ingegeven door gegronde vrees, de bescherming van één van de landen waarvan hij de nationaliteit bezit, niet invoert."

In casu heeft verweerder vastgesteld dat de verklaringen die verzoeker, met het oog op het verwerven van een internationale beschermingsstatus, aflegde en de door hem aangebrachte stukken niet toelaten te oordelen dat hij een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie heeft.

Allereerst moet worden gesteld dat uit de aan de Raad voorgelegde stukken blijkt dat verzoeker bij de registratie van zijn verzoek om internationale bescherming, op 17 januari 2022, verklaarde ongeveer zestien en een half jaar oud, en dus minderjarig, te zijn. Uit een bottest die op 26 januari 2022 werd uitgevoerd is evenwel gebleken dat verzoeker, op dat ogenblik *"een leeftijd [had] van ouder dan 18 jaar, waarbij 20.8 jaar, met een standaarddeviatie van 1.7 jaar een goede schatting is"*. Verweerder wees er daarnaast op goede gronden op dat verzoeker in Pakistan werd geregistreerd als zijnde geboren in 1999 – wat impliceert dat hij op het ogenblik van de bottest tweeëntwintig of drieëntwintig jaar oud was – en dat hij tijdens het tweede gehoor verklaarde op dat ogenblik tussen de vijftientwintig en de zesentwintig jaar oud te zijn (cf. gehoorverslag CGVS van 7 februari 2025, blz. 6), hetgeen correspondeert met een leeftijd tussen de tweeëntwintig en de drieëntwintig jaar op het ogenblik van de bottest. Deze elementen tonen aan dat verzoeker loog toen hij initieel stelde minderjarig te zijn en vormen een aanwijzing dat hij mogelijk nog ouder is dan door de Belgische autoriteiten wordt aangenomen. Hieruit blijkt ook dat verzoeker er niet voor terugschrikt om incorrecte verklaringen af te leggen. Van een vreemdeling die een verzoek om een internationale beschermingsstatus te verkrijgen indient mag worden verwacht dat hij geen valse verklaringen aflegt en wanneer wordt vastgesteld dat bepaalde van zijn verklaringen, die eenvoudig kunnen worden geverifieerd, niet waarheidsgetrouw zijn, dan is dit een gegronde reden om zijn andere verklaringen, omtrent gegevens die minder eenvoudig kunnen worden nagegaan, niet zonder meer te aanvaarden als een correcte weergave van de realiteit. Verzoekers standpunt in zijn verzoekschrift dat hij loog over zijn leeftijd om eenvoudiger een opvangplaats te krijgen – en dus een voordeel te genieten – laat hier niet anders over denken.

Er moet ook worden opgemerkt dat uit de aan de Raad voorgelegde stukken blijkt dat verzoeker voor zijn aankomst in België tal van Europese landen doorkruiste (Griekenland, Bulgarije, Servië, Hongarije, Oostenrijk, Zwitserland en Frankrijk) en in één van deze landen (Oostenrijk) ook een verzoek om internationale bescherming indiende. Van een vreemdeling die voorhoudt internationale bescherming nodig te hebben mag worden verwacht dat hij een verzoek hiertoe indient in de eerste staat die hem een dergelijke bescherming kan bieden en het resultaat van het onderzoek van dit verzoek vervolgens afwacht. Verzoeker heeft dit duidelijk niet gedaan en dit vormt een aanwijzing dat wellicht andere motieven dan de nood aan een internationale beschermingsstatus aan de basis liggen van zijn vertrek uit Afghanistan.

Verzoeker houdt voor dat hij vreest te zullen worden vervolgd of ernstige schade, in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet, te zullen lijden omdat zijn broer, A., onder de voormalige overheid, bij het ANL werkte. Verzoeker betoogt dat A., omwille van zijn tewerkstelling bij het ANL, om het leven werd gebracht. Hij stelt dat de taliban hem en zijn andere verwanten ook bedreigden en eisten dat hij zich bij hen zou aansluiten. Hij bracht ook tal van documenten aan waaromtrent hij stelt dat deze op zijn familieleden betrekking hebben.

De Raad stelt vast dat verzoeker de door verweerder gedane vaststelling niet weerlegt dat, gezien de onduidelijke en inconsistente verklaringen die hij heeft afgelegd, niet zomaar kan worden aangenomen dat hij werkelijk de broer is van iemand die voor het ANL werkte.

Verzoeker toont met zijn uiteenzettingen ook niet aan dat verweerder verkeerdelijk stelde dat geen overtuigende bewijsstukken werden voorgelegd inzake de tewerkstelling van de man die volgens hem zijn broer is en aangaande de wijze waarop deze persoon zou zijn overleden. Ter terechtzitting geeft verzoeker aan dat hij nu wel foto's kan aanbrengen die aantonen dat zijn broer soldaat was bij het ANL. De Raad kan evenwel slechts constateren dat niet kan worden bepaald wie de op de voorgelegde foto's afgebeelde personen zijn en dient daarenboven te duiden dat deze foto's overduidelijk zijn bewerkt – het betreft foto's waarbij het hoofd van één van de afgebeelde personen werd vervangen door dat van een ander persoon –, zodat er geen bewijswaarde aan kan worden toegekend.

Er kan slechts worden geconcludeerd dat verzoeker geen consistente verklaringen aflegde en dat er geen overtuigende bewijsstukken zijn waaruit zou kunnen worden afgeleid dat hij effectief een broer had die soldaat was bij het ANL en die, om die reden, door de taliban om het leven werd gebracht. Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat verweerder op onredelijke wijze tot het besluit kwam dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers verklaring dat hij, omwille van zijn verwantschapsband met een soldaat van het ANL, door de taliban wordt gevisieerd.

Zelfs indien evenwel toch zou moeten worden aangenomen dat verzoeker een broer had die ooit soldaat was bij het ANL, dan nog zijn er hoe dan ook geen elementen die zouden toelaten te oordelen dat de taliban verzoeker zelf om deze reden zouden hebben gevisieerd of dat zij hem heden nog zouden lastigvallen.

De Raad merkt in dit verband op dat uit de beschikbare landeninformatie niet blijkt dat er heden sprake is van een systematische vervolging van familieleden van personen die in het verleden werkzaam waren bij de voormalige Afghaanse autoriteiten. Er is wel sprake van een aantal individuele gevallen waar een verwantschapsband met een persoon die in het verleden voor buitenlandse troepen werkzaam was een rol speelde bij het optreden van de taliban (zie o.a. EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, blz. 74-77; EUAA Country Guidance: Afghanistan van mei 2024, blz. 33-34). Familieleden van personen die werkzaam waren voor de voormalige Afghaanse veiligheids- en overheidsdiensten of buitenlandse troepen kunnen in bepaalde gevallen een gegronde vrees voor vervolging hebben, maar het komt hen dan toe om met concrete aanwijzingen aannemelijk te maken dat zij omwille van hun familiebanden met personen die werkzaam waren voor de voormalige Afghaanse veiligheids- en overheidsdiensten of voor buitenlandse troepen worden of zullen worden gevisieerd of vervolgd bij een terugkeer naar hun land of regio van herkomst. Verzoeker, wiens uiteenzettingen, gezien de door verweerder vastgestelde tegenstrijdigheden en incoherenties, niet als geloofwaardig kunnen worden bevonden, maakt dit niet aannemelijk. Indien verzoekers verklaringen omtrent de wijze waarop A. om het leven zou zijn gekomen correct zijn, dan kan hieruit niet worden afgeleid dat de taliban ook verzoeker zouden viseren. Verweerder heeft terecht opgemerkt dat uit verzoekers verklaringen blijkt dat zijn broer eerder bij toeval door de taliban werd aangetroffen bij een wegblokkade en dat hieruit niet kan worden afgeleid dat zij deze persoon, laat staan diens verwanten, specifiek viseerden. Verzoeker gaf ook aan dat zijn broer reeds een eigen gezin had gesticht en elders woonde, zodat het niet aannemelijk is dat de taliban dreigementen zou uiten ten aanzien van verzoeker. Er blijkt ook niet dat A. een belangrijke functie had – volgens verzoeker was hij een soldaat – waardoor zou kunnen worden aangenomen dat niet alleen hij, maar ook familieleden zouden worden gevisieerd. Er kan tevens niet worden ingezien waarom de taliban, na de dood van A., zijn verwanten – die hem dan uiteraard niet meer konden overtuigen om zijn activiteiten bij het ANL stop te zetten – zouden willen lastigvallen.

Aangezien verzoeker nooit heeft aangetoond dat hij lid was van een veiligheidsdienst is zijn uiteenzetting aangaande inbreuken op de algemene amnestieregeling “*voor medewerkers en veiligheidstroepen van de voormalige regering*” in casu irrelevant.

Verweerder heeft ook uitvoerig uiteengezet waarom hij geen geloof kan hechten aan verzoekers verklaringen omtrent de bedreigingen die zijn verwanten zouden hebben ontvangen vanwege de taliban. Hij heeft hierbij verwezen naar een aantal inconsistenties in de door verzoeker verstrekte toelichtingen. Verzoeker toont niet aan dat verweerders argumentatie incorrect of onredelijk is door voor te houden dat uit psychologisch onderzoek blijkt dat wanneer een persoon meermaals wordt gehoord over een gebeurtenis hij niet steeds hij niet steeds een consistent verhaal vertelt. De Raad dient te onderstrepen dat verzoeker volstrekt met elkaar onverenigbare verklaringen aflegde over de vorm en de inhoud van de verschillende bedreigingen die zijn familie zou hebben ontvangen en dat hij ook aangaande het aantal bedreigingen niet in eenvormige verklaringen voorzag. Verzoeker kon tevens het vertrek van zijn verwanten uit Afghanistan niet op consistente wijze in de tijd situeren. Het feit dat verzoeker tegenstrijdige verklaringen aflegde, aangaande de bedreigingen die zijn familie zou hebben ontvangen van de taliban en de stappen die zij vervolgens ondernamen om zichzelf in veiligheid te brengen, en die, volgens hem, de directe aanleiding vormen voor zijn voorgehouden vrees voor vervolging, laat toe zijn relaas als ongeloofwaardig te beschouwen. Verzoeker kan niet in redelijkheid stellen dat hij zich de feiten die hij meemaakte en die hem er zouden toe hebben gebracht om alles achter te laten niet goed meer kan herinneren. Er liggen ook geen stukken voor waaruit zou blijken dat hij gezondheidsproblemen heeft die de werking van zijn geheugen zouden aantasten.

Waar verzoeker voorts nog aanvoert dat hij een aantal schriftelijke bewijsstukken aan verweerder overmaakte om zijn relaas te onderbouwen, kan de Raad enkel vaststellen dat verweerder met deze documenten rekening heeft gehouden. Verweerder heeft geenszins gesteld dat al deze documenten vals zijn, zodat verzoekers toelichting dat niet elk document uit Afghanistan automatisch als frauduleus mag worden bestempeld niet dienstig is. Er wordt niet aangetoond dat verweerders argumentatie om aan te geven dat de aangebrachte overtuigingsstukken op zich niet toelaten te besluiten dat verzoeker een internationale beschermingsstatus behoeft incorrect of onredelijk is, of dat verweerder de onderzoeksverplichting die op hem rust niet heeft gerespecteerd en hierdoor een incorrecte beslissing nam. De Raad benadrukt ook dat

verweerder het door verzoeker ingediende verzoek om internationale bescherming inhoudelijk heeft onderzocht en dit verzoek niet heeft afgewezen *“omdat de feiten niet onmiddellijk, tijdens het eerste asielrelaas meegedeeld werden”*.

Aangaande verweerders vaststelling dat uit verslaggeving blijkt dat de taliban zelden gebruik maakten van gedwongen rekrutering, omdat zij geen gebrek aan vrijwilligers hadden, en verzoeker daarom niet kan worden geloofd waar hij stelt dat de taliban hem onder druk zouden hebben gezet om zich bij hen aan te sluiten, merkt de Raad op dat verzoeker verwijst naar verslagen die verweerders vaststelling bevestigen. Zijn verwijzing naar deze verslagen leidt dan ook niet tot de conclusie dat verweerder enige appreciatiefout zou hebben gemaakt.

Bijkomend stelt verzoeker nog dat hij ondertussen niet meer kan terugkeren naar Afghanistan, omdat hij vreest dat hij door de taliban, na zijn verblijf in het buitenland, als verwesterd zal worden aanzien. Hij verwijst in dit verband naar de duur van zijn verblijf in het Rijk en de opgebouwde sociale contacten.

Uit de objectieve landeninformatie waarover de Raad beschikt blijkt heden evenwel niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen. Uit de meest recente informatie waarover de Raad beschikt blijkt veeleer dat Afghanen die terugkeren uit het buitenland in regel weinig of niets in de weg wordt gelegd (cf. COI Focus Afghanistan, december 2023, blz. 99; EUAA Afghanistan Country Focus, november 2024, blz. 44 – 46; SEM, Focus Afghanistan – Return from abroad, februari 2025, blz. 17 ev.).

Er blijkt ook niet dat de taliban, bij een controle aan de grens of een checkpoint, eenvoudig zouden kunnen vaststellen dat verzoeker, die aangaf het grootste deel van zijn leven in Afghanistan te hebben gewoond, ooit in België zou hebben verbleven. Zelfs indien zij dit zouden kunnen vaststellen, dan nog zijn er geen aanwijzingen dat hij louter hierom zou worden vervolgd of ernstige schade, in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet, zou lijden. Zijn bemerking dat hij niet weet hoe de taliban zullen omgaan met personen die op de luchthaven van Kaboel een paspoort voorleggen dat werd afgegeven door een ambassade die nog trouw is aan het oude regime en hij niet weet of de taliban over een monitoringsysteem beschikken is onvoldoende zwaarwichtig om te kunnen besluiten dat hij effectief risico's loopt en een internationale beschermingsstatus behoeft.

De Raad merkt ook op dat verzoeker, volgens zijn verklaringen, werd geboren en een groot deel van zijn jeugd doorbracht in Afghanistan, dat hij er naar school ging en werkte, dat hij een soennitische moslim is, dat hij nog familieleden in zijn land van herkomst heeft, dat hij Pashtu spreekt, dat hij afkomstig is uit een regio waarin de taliban reeds voor zijn vertrek konden opereren, waardoor hij dus vertrouwd is met hun waarden en normen, en dat hij op volwassen leeftijd – en dus toen hij reeds was gevormd door de samenleving waarin hij opgroeide – Afghanistan verliet en dus niet zo maar kan worden aangenomen dat wanneer hij zich opnieuw in Afghanistan zou vestigen zal opvallen of er automatisch als verwesterd zal worden beschouwd. Er blijkt ook geenszins dat hij zich bepaalde westerse denkbeelden – waarvan niet kan worden verwacht dat hij eraan verzaakt – eigen heeft gemaakt of dat hij in Afghanistan zal worden gepercipieerd als verwesterd. Uit de aan de Raad voorgelegde verslagen blijkt dat vele personen, na de machtsovername door de taliban, naar Afghanistan terugkeren (cf. EUAA Afghanistan Country Focus, november 2024, blz. 44; SEM, Focus Afghanistan – Return from abroad, februari 2025, blz. 4.) en kan niet worden afgeleid dat Afghaanse onderdanen, met een profiel zoals dat van verzoeker, er problemen ondervinden.

Verzoeker maakt met zijn toelichtingen geenszins aannemelijk dat hij een specifiek risicoprofiel heeft dat zou toelaten te besluiten dat hij toch een ernstig risico loopt om te worden vervolgd. Door louter te verwijzen naar de duur van zijn verblijf en voor te houden dat hij sociale contacten in het Rijk heeft opgebouwd, toont verzoeker niet aan dat hij bepaalde, in Afghanistan geldende, religieuze, morele en/of sociale normen zou hebben overschreden. Er kan zelfs niet worden vastgesteld dat de taliban of de lokale gemeenschap op de hoogte zouden zijn van wat hij in België heeft gedaan. Hij toont met zijn verwijzing naar zijn verblijf in België en niet-aangetoonde vriendschapsbanden evenmin aan dat hij verwesterd is of in zijn land van herkomst als verwesterd zal worden beschouwd. Verzoeker toont niet aan dat hij tijdens zijn verblijf in West-Europa een opvatting, gedachte, mening, kenmerk of geloof heeft ontwikkeld waardoor hij de negatieve belangstelling van potentiële actoren van vervolging, zoals de taliban, andere groeperingen of zijn lokale gemeenschap in Afghanistan, heeft gewekt of kan wekken. Evenmin maakt hij concreet aannemelijk dat hem een gedachte, opvatting, mening, kenmerk of geloof kan worden toegedicht door de taliban of zijn lokale gemeenschap waardoor hij in de problemen zou kunnen komen.

Verzoeker toont ook niet aan uiterlijke kenmerken te hebben die, zelfs al zouden zij betekenisloos zijn, toch zouden kunnen worden aanzien als een reden om hem als afwijkend te beschouwen en hem te vervolgen.

Verzoeker kan, gelet op het voorgaande, niet worden gevolgd in zijn betoog dat hij tot een risicogroep behoort.

De beschouwingen van verzoeker leiden niet tot de conclusie dat hij onder het toepassingsgebied van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet valt, dat verweerder artikel 1 van de Vluchtelingenconventie, de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel of enig ander, niet nader omschreven, beginsel van behoorlijk bestuur heeft miskend of dat een kennelijke appreciatiefout werd gemaakt.

5.3. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

In wat kan worden beschouwd als een tweede onderdeel van zijn middel houdt verzoeker voor dat verweerder op incorrecte gronden of op onredelijke wijze tot het besluit kwam dat hem de subsidiaire beschermingsstatus, zoals bedoeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, niet kan worden toegekend.

Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.

§ 2. Ernstige schade bestaat uit :

- a) doodstraf of executie; of,*
- b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of,*
- c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.”*

De Raad dient te duiden dat, mede gelet op voorgaande vaststellingen, verzoekers asielrelaas en zijn verwijzing naar zijn verblijf in België op zich niet toelaten te besluiten dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat hij in Afghanistan een risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

Tevens moet worden gesteld dat niet blijkt waarom verzoeker meent dat het standpunt dat werd ingenomen door de VN-mensenrechtencommissaris, Michelle Bachelet, omtrent de problemen in Panjshir, de situatie van de vrouw en van etnische en religieuze minderheden in Afghanistan en haar verwijzing naar de humanitaire crisis in dat land in casu dienstig zijn. Verzoeker is een man, hij is niet afkomstig uit de provincie Panjshir en gaf nooit aan te behoren tot een etnische of religieuze minderheidsgroep. Er wordt ook niet aangetoond dat verweerder beoordeling dat de socio-economische situatie in Afghanistan in voorliggende zaak geen aanleiding kan geven tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus incorrect is.

Verzoeker stelt op algemene wijze dat uit rapporten blijkt dat er in Afghanistan sprake is van dodelijk geweld, van willekeurige arrestaties, van illegale detentie, van slechte gevangenisomstandigheden, van een gebrekkige gezondheidszorg en van een strikte interpretatie van de sharia, maar toont hiermee niet aan dat hij zelf een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

Daarnaast merkt de Raad op dat niet kan worden besloten dat verzoeker een reëel risico loopt op ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet. Verzoeker gaf immers aan afkomstig te zijn uit de provincie Nangarhar en uit de informatie waarover de Raad heden beschikt blijkt weliswaar dat er in deze provincie nog sprake is van willekeurig geweld, maar dat dit geweld actueel geen hoog niveau bereikt (cf. EUAA Country Guidance: Afghanistan januari 2023, blz. 34 en EUAA Afghanistan - Country Focus, november 2024, blz. 52 - 61). Bovendien wordt een aanzienlijk deel van de burgerdoden in deze provincie beschouwd als het gevolg van veiligheidsincidenten van gerichte aard. Uit verslagen blijkt dat het aantal burgerdoden in Afghanistan significant is gedaald sedert de machtsvername door de taliban en dat slachtoffers meestal vielen bij aanslagen die waren gericht tegen religieuze en etnische minderheden en overheidspersoneel (cf. EUAA Afghanistan: Country Focus, december 2023, blz. 31-35; EUAA Country Guidance: Afghanistan, mei 2024, blz 110-115). Er kan dus niet worden geoordeeld dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een bedreiging van zijn leven of persoon. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat verweerder het gevaar dat hij zou kunnen lopen in Afghanistan niet of niet correct inschatte of dat er gegevens eigen aan zijn persoon zijn die toelaten te besluiten dat hij, in vergelijking met een ander persoon, een verhoogd risico loopt om slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

De Raad kan enkel vaststellen dat niet blijkt dat verzoeker nood heeft aan de subsidiaire beschermingsstatus, zoals voorzien in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Het middel kan niet worden aangenomen.

De Raad oordeelt dat verzoeker geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven.

Er is geen reden om de bestreden beslissing te vernietigen.

Er kan niet worden besloten dat verzoeker een gegronde vrees heeft voor vervolging, in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, of dat hij een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De zaken met rolnummers X en X worden gevoegd.

Artikel 2

De afstand van het geding in de zaak met rolnummer X wordt vastgesteld.

Artikel 3

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 4

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf augustus tweeduizend vijftientig door:

G. DE BOECK,	voorzitter
N. VERBRUGGHE,	toegevoegd griffier
De griffier,	De voorzitter,

N. VERBRUGGHE

G. DE BOECK